

Sygn. akt III AUa 1594/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSA Maciej Piankowski
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016 r. w Gdańsku

sprawy " (...)S (...) (POLSKA) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

z udziałem zainteresowanego Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wymiar składek wobec Z. K.

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt VII U 2365/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz " (...)S (...) (POLSKA) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 2.700,00 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Maciej Piankowski SSA Maria Sałańska - Szumakowicz SSA Grażyna Horbulewicz

Sygn. akt III AUa 1594/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. określił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz określił ich wysokość dla ubezpieczonego Z. K. z tytułu zawartej umowy o pracę oraz osiągniętego przychodu u płatnika składek (...) S (...) sp. z o.o. w G. za okres od stycznia 2011 r. do maja

2011r., od lipca 2011r. do października 2011r., od grudnia 2011r. do maja 2013 r. oraz od sierpnia 2013r. do grudnia 2013r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na ustalenia kontroli przeprowadzonej u płatnika składek (...) S (...) sp. z o.o. w G., która wykazała, że płatnik składek w okresie od stycznia 2011 r. do maja 2011r., od lipca 2011r. do października 2011r., od grudnia 2011r. do maja 2013 r. oraz od sierpnia 2013r. do grudnia 2013r. oddelegował pracownika Z. K. do jednostki powiązanej z płatnikiem składek i nie naliczył oraz nie zadeklarował składek na ubezpieczenie zdrowotne od wypłaconych wynagrodzeń. W okresie oddelegowania ubezpieczony był cały czas pracownikiem płatnika składek.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł płatnik składek L.'s (...) sp. z o.o., wnosząc o jej zmianę w poprzez uznanie, iż ubezpieczony w okresie od stycznia 2011 r. do grudnia 2013 r. nie podlegał ubezpieczeniu zdrowotnemu oraz, że za wskazany okres nie powstał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie zdrowotne, a także zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od skarżącego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w oparciu o § 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2015 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego Z. K..

Wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz wysokość tych składek dla ubezpieczonego Z. K. z tytułu zawartej umowy o pracę oraz osiągniętego przychodu u płatnika składek (...)S (...) (Polska)" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. za okresy: od stycznia 2011r. do maja 2011r., od lipca 2011r. do października 2011r., za grudzień 2011r., od stycznia 2012r. do maja 2013r. oraz od sierpnia 2013r. do grudnia 2013r. wynosi o (1) oraz zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz skarżącej spółki kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (2).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

Płatnik składek L.'s (...) (Polska) sp. z o.o. jest członkiem międzynarodowej grupy L.'s (...) świadczącej m.in., usługi klasyfikacyjne dla przemysłu okrętowego, w transporcie morskim oraz zakresu certyfikacji systemów zarządzania.

W spornym okresie pracownicy w/w spółki byli oddelegowywani do pracy za granicą w oddziałach i biurach firm należących do grupy L.'s (...) na podstawie kilkuletnich kontraktów. Zasady oddelegowywania pracowników, na okres powyższej 6 miesięcy, były dla wszystkich takie same.

Warunki czasowego oddelegowania pracownika były każdorazowo określone odrębnym porozumieniem, wprowadzającym zmiany do warunków umowy o pracę, w którym wskazywana była jednostka, na rzecz której będzie wykonywana praca, miejsce pracy, przełożony i warunki finansowe. W czasie oddelegowania dany pracownik wykonywał pracę wyłącznie na rzecz jednostki w kraju oddelegowania, przebywał i pracował na zasadach podobnych do pracowników lokalnych. Wynagrodzenie pracownika i wszelkie przysługujące mu świadczenia oraz inne koszty powstałe w Polsce oraz w kraju oddelegowania pokrywane były przez jednostkę zagraniczną. Pracownicy oddelegowani byli obejmowani wszelkimi świadczeniami oraz ubezpieczeniami społecznymi wynikającymi ze stosunku pracy z jednostką w kraju oddelegowania. Za wszystkich oddelegowanych pracowników, w spornym okresie, płatnik składek naliczał i odprowadzał składki na ubezpieczenia społeczne. Pracownicy oddelegowani w zeznaniach podatkowych wykazywali zerową zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Pracownik płatnika składek Z. K., ur. (...), pracownik L.'s (...) (Polska) spółka z o.o. w G. od 1 kwietnia 1995r. , na okres od 1 stycznia 2009r. do 31 maja 2010r. , od 1 czerwca 2010r. do 31 grudnia 2010r. oraz od 1 stycznia 2011r. do 31 grudnia 2013r. został oddelegowany do pracy poza granicami kraju, na terenie Estonii – do 31 maja 2009r. a od 01 czerwca 2009r. do Szwecji, gdzie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy dla L.'s (...) (...), G., Szwecja.

Za okres od stycznia do czerwca 2009r. L.'s (...) (Polska) spółka z o.o. w G. na podstawie oświadczenia złożonego przez zainteresowanego Z. K. o pozostawaniu na obszarze Polski ośrodka jego interesów osobistych i gospodarczych pobierał zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od wynagrodzenia wypłacanego zainteresowanemu. Warunki kontraktu realizowanego w Estonii wygasły w dniu 31 maja 2009r. na skutek przeniesienia zainteresowanego do Szwecji na innych, nowych zasadach obowiązujących od dnia 1 czerwca 2009r. Od tej daty z uwagi na zmianę warunków zatrudnienia oraz miejsca świadczenia pracy i miejsce pobytu zainteresowany nie był rezydentem podatkowym w Polsce , nie wnosił także o pobieranie przez pracodawcę zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, co spowodowało naliczanie przez pracodawcę zerowej składki zdrowotnej w Polsce oraz skutkowało zerową zaliczką na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Za okres zatrudnienia w Szwecji od 1 czerwca 2009r. do 30 czerwca 2013r. pracodawca wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wydanie zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego dla Z. K.. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał zaświadczenia dotyczące ustawodawstwa właściwego na formularzu E 101 dla Z. K. za okres od 01 czerwca 2009r. do 31 maja 2010r. oraz od 01 czerwca 2010r. do 31 maja 2011r.

Płatnik składek L.'s (...) (Polska) spółka z o.o. w G. za okresy oddelegowania Z. K. zgodnie z zawartym porozumieniem pomiędzy spółką kierującą a jednostką powiązaną z Grupy L.'s (...) w Szwecji , aby zapewnić pracownikowi ciągłość stażu pracy oraz odpowiednią wysokość przyszłej emerytury w okresie oddelegowania, naliczał i odprowadzał składki z tytułu ubezpieczeń społecznych realizując w tym zakresie elementy polityki personalnej Grupy w celu zabezpieczenia pracownika przed utratą / pomniejszeniem ewentualnych świadczeń emerytalnych lub rentowych. Jednocześnie płatnik nie naliczał oraz nie pobierał zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za pracownika. Powstały przychód pracownika – zainteresowanego Z. K. z pracy w Szwecji był opodatkowany wyłącznie w kraju oddelegowania. Stosownie do treści art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej składka na ubezpieczenie zdrowotne zainteresowanego w okresach objętych zaskarżoną decyzją została przez pracodawcę L.'s (...) (Polska) sp. z o.o. w G. obniżona do wartości 0 zł.

W okresie od 23 kwietnia 2014 r. do 27 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeprowadził kontrolę L.'s (...) (Polska) sp. z o.o. w G., której przedmiotem była prawidłowość i rzetelność obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz zgłaszanie do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, ustalanie uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych i wypłacanie tych świadczeń oraz dokonywanie rozliczeń z tego tytułu, prawidłowość i terminowość opracowywania wniosków o świadczenia emerytalne i rentowe oraz wystawianie zaświadczeń lub zgłaszanie danych dla celów ubezpieczeń społecznych w okresie od stycznia 2011 r. do grudnia 2013 r.

W wyniku przeprowadzonej kontroli, uznając m.in. nieprawidłowości w zakresie nie naliczania i nie deklarowania przez płatnika składek L.'s (...) (Polska) sp. z o.o. w G. składek na ubezpieczenie zdrowotne w stosunku do m. in. pracownika Z. K. za okres oddelegowania do Szwecji, pozwany organ rentowy po uprzednim zawiadomieniu zainteresowanego i płatnika składek o wszczęciu postępowania, wydał w dniu 10 października 2014r. zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzję, ustalając jednocześnie podstawę wymiaru składki zdrowotnej, nie uwzględniając zastrzeżeń do ustaleń protokołu kontroli zgłoszonych przez płatnika składek pismami z dnia 9 czerwca 2014r. oraz z dnia 17 lipca 2014r.

Bezsporny między stronami stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach pozwanego organu rentowego, albowiem nie były one kwestionowane przez żadną ze stron co do ich prawdziwości i rzetelności. Także i Sąd nie znalazł podstaw by nie dać im wiary.

Zdaniem Sądu I instancji, wskazany powyżej materiał dowodowy tworzy spójną i logiczną całość, obrazującą stan faktyczny sprawy, który należało ocenić przy uwzględnieniu obowiązujących przepisów prawa i stanowisk procesowych stron postępowania zawartych odpowiednio w decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołaniu od niej. Sąd pominął natomiast dowód z przesłuchania stron z uwagi na niestawiennictwo zainteresowanego i prezesa odwołującej się spółki (art. 299 k.p.c.).

Na wstępie Sąd Okręgowy odniósł się do zarzutów płatnika składek L.'s (...) (Polska) sp. z o.o. w G. dotyczących naruszenia przez organ rentowy przy wydaniu zaskarżonej decyzji przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Sąd Okręgowy wskazał, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zastosowanie znajdują przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a nie przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Sąd ubezpieczeń społecznych - jako sąd powszechny - może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. uchwały Sądu Najwyższego z 21 listopada 1980r., III CZP 43/80, OSNCP 1981 nr 8, poz. 142, z 27 listopada 1984r., III CZP 70/84, OSNCP 1985 nr 8, poz. 108 oraz z 21 września 1984r., III CZP 53/84, OSNCP 1985 nr 5-6, poz. 65), jako przedmiotu odwołania. Stwierdzenie takiej wady następuje jednak tylko dla celów postępowania cywilnego i ze skutkami dla tego tylko postępowania. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w postanowieniu z 28 maja 2002r., II UKN 356/01, OSNP 2004/3/52 przychylając się do stwierdzenia, iż postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej jest samodzielnym postępowaniem administracyjnym ograniczającym się do ustalenia, czy decyzja dotknięta jest jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. Rozstrzygnięcie kończące to postępowanie następuje w drodze decyzji (art. 158 § 1 k.p.a.) podejmowanej przez organ administracji publicznej (art. 156 § 1 k.p.a.), toteż orzekanie w tej kwestii przez sąd powszechny byłoby naruszeniem kompetencji właściwego organu administracji publicznej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd I instancji wskazał, iż w niniejszym postępowaniu Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie stwierdził istnienia naruszeń prawa administracyjnego w stopniu, w jakim dyskwalifikowałyby one sporną decyzję w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego.

Przechodząc do meritum Sąd Okręgowy stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie kwestią sporną pozostawało ustalenie czy płatnik składek winien był naliczyć i odprowadzić składki na ubezpieczenie zdrowotne za pracownika Z. K., oddelegowane do pracy za granicą na terytorium Szwecji w okresach objętych zaskarżoną decyzją, w sytuacji, gdy ubezpieczony pracownik nie posiadał statusu rezydenta podatkowego w Polsce, zatem czy zasadnie za Z. K. stosownie do treści art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej składka na ubezpieczenie zdrowotne została przez pracodawcę L.'s (...) (Polska) sp. z o.o. w G. obniżona do wartości o zł.

Sąd I instancji wskazał, iż zasady ustalania wysokości składki na ubezpieczenie zdrowotne wynikają z treści art. 83 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008r. Nr 164, poz. 1027).

Płatnik składek w toku postępowania przed organem rentowym, a następnie przed sądem, konsekwentnie prezentował stanowisko, że w niniejszej sprawie winien znaleźć zastosowanie art. 83 ust. 2 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a nie jak przyjął organ rentowy art. 83 ust. 3 pkt 4 i 5 tej ustawy.

Relację między powyższymi przepisami wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 02 października 2013 r. wydanym w sprawie II UK 141/13 (LEX nr 1409530), wskazując, iż przepisem art. 83 ust.3 pkt 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2008r. nr 164, poz. 1027 ze zm.) objęci są jedynie ci ubezpieczeni, którzy zachowują status rezydentów podatkowych, a nie wszyscy pracownicy delegowani do pracy za granicę. Powyższe stanowisko znalazło odzwierciedlenie również w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanym w dniu 11 marca 2014r. w sprawie III AUa 184/ 14. Co prawda wyroki te zostały wydane na kanwie sprawy o wydanie pisemnej interpretacji przepisów prawnych, ale dotyczyły zakresu i sposobu zastosowania przepisów art. 83 ust. 2 i ust.3 cytowanej wyżej ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o

świadczeniach opieki zdrowotnej (...) a zapytanie dotyczyło sytuacji, której dyspozycja wprost odnosi się do stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie tj. do pracowników, którzy utracili status rezydentów podatkowych w Polsce.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: u.p.d.o.f.), osoby fizyczne, jeżeli mają miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości swoich dochodów (przychodów) bez względu na miejsce położenia źródeł przychodów (nieograniczony obowiązek podatkowy). Oznacza to, że w przypadku tych osób (rezydentów podatkowych) każdy dochód niezależnie od miejsca jego powstania (dochód ogólnoswiatowy) podlega opodatkowaniu w Rzeczypospolitej Polskiej. Pojęcie osoby mającej miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zdefiniowane jest w art. 3 ust. 1a, który stanowi, że za osobę mającą miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się osobę fizyczną, która: posiada na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej centrum interesów osobistych lub gospodarczych (ośrodek interesów życiowych) (pkt 1) lub przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dłużej niż 183 dni w roku podatkowym (2).

Natomiast w myśl art. 3 ust. 2a u.p.d.o.f. osoby fizyczne, jeżeli nie mają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania, podlegają obowiązkowi podatkowemu tylko od dochodów (przychodów) osiągniętych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (ograniczony obowiązek podatkowy) – są to nierezydenci podatkowi.

Zgodnie z art. 3 ust. 2b pkt 1 u.p.d.o.f. za dochody (przychody) osiągnięte na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się w szczególności dochody (przychody) z pracy wykonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy, bez względu na miejsce wypłaty wynagrodzenia.

Dochodem zagranicznym jest dochód bądź osiągnięty przez polskiego rezydenta za granicą bądź dochód osiągnięty przez rezydenta innego kraju niż Polska (nierezydenta) w Polsce. Dochody zagraniczne osiągnięte przez nierezydentów w Polsce, zgodnie z zasadą ograniczonego obowiązku podatkowego podlegają obowiązkowi podatkowemu w Polsce tylko od przychodów (dochodów) osiągniętych na terytorium Polski (art. 3 ust. 2a u.p.d.o.f. i art. 3 ust. 2 u.p.d.o.p.) (M. Chudzik, Opodatkowanie dochodów zagranicznych, komentarz praktyczny, ABC nr 82099) (...).

Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zakresem podmiotowym obejmują rezydentów, jak i nierezydentów podatkowych w rozumieniu prawa polskiego. W wypadku polskich pracowników delegowanych do pracy za granicę zwolnienie z podwójnego opodatkowania w Polsce dochodu uzyskanego z pracy za granicą (niezależnie od rodzaju zastosowanej metody) możliwe jest bowiem tylko, jeśli zachowali oni status rezydentów podatkowych. Jeśli chodzi o pracowników - nierezydentów nie dochodzi do zwolnienia z opodatkowania w Polsce osiągniętego przez nich dochodu z tytułu wykonywania pracy za granicą z tego względu, że dochody (przychody) te znajdują się poza zasięgiem polskiego ustawodawstwa podatkowego, poza zakresem jego oddziaływania. W odniesieniu do dochodów uzyskiwanych ze stosunku pracy w umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania, (w których używany jest zwykle termin „praca najemna”) przeważa model opodatkowania ich w kraju, na obszarze, którego praca jest wykonywana.

Sąd I instancji przywołał również uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 marca 2014 r. w przywołanej sprawie III AUa 184/14, który oceniając kwestię zasadności obniżenia stosownie do treści art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej do wartości o zł składki na ubezpieczenie zdrowotne pracowników nie posiadających statusu rezydenta podatkowego w Polsce wprost wskazał, iż nie można rozdzielić ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych od rozumienia przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Pomimo, że pewne kwestie uregulowane są autonomicznie, jak wskazał Sąd Apelacyjny, w zakresie wyliczenia składki zdrowotnej i jej wysokości zachodzi ewidentna korelacja tych dwóch aktów prawnych.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 u.p.d.o.f. zaliczki, o których mowa w art. 31 (zaliczki na podatek dochodowy od osób, które uzyskują od tych zakładów przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej lub spółdzielczego

stosunku pracy, zasiłki pieniężne z ubezpieczenia społecznego wypłacane przez zakłady pracy), za miesiące od stycznia do grudnia, z zastrzeżeniem ust. 1a, wynoszą:

1) za miesiące od początku roku do miesiąca włącznie, w którym dochód podatnika uzyskany

od początku roku w tym zakładzie pracy przekroczył kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali – 18 % dochodu uzyskanego w danym miesiącu;

2) za miesiące następujące po miesiącu, w którym dochód uzyskany od początku roku przekroczył kwotę, o której mowa w pkt 1 – 32 % dochodu uzyskanego w danym miesiącu.

Ust. 1a. Jeżeli podatnik złoży płatnikowi oświadczenie, że za dany rok zamierza opodatkować dochody łącznie z małżonkiem bądź na zasadach określonych w art. 6 ust. 4, a za rok podatkowy przewidywane, określone w oświadczeniu:

1) dochody podatnika nie przekroczą górnej granicy pierwszego przedziału skali, a odpowiednio małżonek lub dziecko nie uzyskują żadnych dochodów z wyjątkiem renty rodzinnej - zaliczki za wszystkie miesiące roku podatkowego wynoszą 18% dochodu uzyskanego w danym miesiącu i są dodatkowo pomniejszane za każdy miesiąc o kwotę stanowiącą 1/12 kwoty zmniejszającej podatek, określonej w pierwszym przedziale skali podatkowej;

2) dochody podatnika przekroczą górną granicę pierwszego przedziału skali, a odpowiednio małżonek lub dziecko nie uzyskują żadnych dochodów z wyjątkiem renty rodzinnej lub dochody małżonka mieszczą się w niższym przedziale skali, zaliczki za wszystkie miesiące roku podatkowego wynoszą 18% dochodu uzyskanego w danym miesiącu.

Jednocześnie Sąd podkreślił, iż należy wziąć pod uwagę art. 32 ust. 6 u.p.d.o.f. stanowiący, że zakład pracy nie pobiera zaliczek na podatek dochodowy od dochodów uzyskanych przez pracownika z pracy wykonywanej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że dochody te podlegają lub będą podlegać opodatkowaniu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na wniosek podatnika zakład pracy pobiera zaliczki na podatek dochodowy, stosownie do przepisów ust. 1-5, z uwzględnieniem art. 27 ust. 9 i 9a. Przepis ten dodano ustawą z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 217, poz. 1588), która w odniesieniu do tej zmiany weszła w życie w dniu 01 stycznia 2007 r. Przepis ten, (jeśli chodzi o jego pierwsze zdanie) nie różnicuje sytuacji pracowników pod względem rezydentury podatkowej lub jej braku. Stanowi o niepobieraniu zaliczki na podatek dochodowy od dochodów uzyskanych przez pracownika z pracy wykonywanej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że dochody te podlegają lub będą podlegać opodatkowaniu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jednakże zdanie drugie wskazanej jednostki redakcyjnej ogranicza jej zakres podmiotowy do pracowników rezydentów podatkowych, skoro na wniosek podatnika zaliczki na podatek podlegają pobieraniu, a możliwość ta istnieje wyłącznie w sytuacji istnienia obowiązku podatkowego od tych dochodów (przychodów).

Ww. zmianą ustawy o podatku dochodowym zmodyfikowano regulacje dotyczące podlegania obowiązkowi podatkowemu, utrzymując przy tym zasadę, że pierwszeństwo stosowania w tym zakresie mają umowy w sprawie unikania podwójnego opodatkowania, których stroną jest Rzeczpospolita Polska. Osoby fizyczne, jeżeli mają miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości swoich dochodów (przychodów) bez względu na miejsce położenia źródeł przychodów (nieograniczony obowiązek podatkowy). Zakład pracy nie pobiera zaliczek na podatek dochodowy od dochodów uzyskanych przez pracownika z pracy wykonywanej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że dochody te podlegają lub będą podlegać opodatkowaniu poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Na wniosek podatnika zakład pracy pobiera zaliczki na podatek dochodowy.

Mając na uwadze fakt, iż zgodnie z oświadczeniem płatnika składek zainteresowany Z. K. w okresie objętym zaskarżoną decyzją nie był rezydentem podatkowym w Polsce, a okoliczności tej pozwany w żaden sposób nie zakwestionował, a nadto między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Szwecji obowiązuje podpisana w S. w dniu

19 listopada 2004r. konwencja w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatku od dochodu (Dz. U. 2006.nr 26 poz. 193) Sąd I instancji rację przyznał apelującej spółce co do tego, że dochodów osiąganych przez pracownika Z. K. nie można zakwalifikować do kategorii wskazanych w art. 83 ust. 3 pkt 4 i 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, co w konsekwencji oznacza zastosowanie art. 83 ust. 2 ww. ustawy i obniżenie składki zdrowotnej do wysokości o zł obliczonej za poszczególne miesiące, a nie obliczenie jej na zasadach ogólnych.

W wyroku z dnia 11 marca 2014 r. III AUa 184/14 Sąd Apelacyjny odwołał się również do wykładni celowościowej art. 83 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych wskazując, iż racjonalne jest przyjęcie, że osoba, która przeniosła swoje centrum życiowe do innego kraju na okres około 2 lat (w niniejszym sprawie ponad 4 lata) nie korzysta ze świadczeń z opieki zdrowotnej w Polsce i w takiej sytuacji celowym jest obniżenie składki zdrowotnej do wysokości o zł.

Powyższe w pełni podzielił Sąd orzekający w niniejszej sprawie.

Biorąc zatem pod uwagę poczynione wyżej ustalenia i rozważania, Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi przepisami zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego i orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania jak w punkcie 2 wyroku Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania, przy zastosowaniu stawek wynagrodzenia określonych w § 6 pkt 6 w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 3 ust.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) mając na uwadze przedmiot postępowania i wskazaną wartość przedmiotu sporu. Stosując wskazane stawki Sąd miał na uwadze pogląd Sądu Najwyższego wyrażony m.in. w postanowieniu z dnia 05.06.2009, I UZP 1/09 - OSNP 2011/5-6/86 czy w postanowieniu z dnia 01.06. 2010 r., III UZ 3/10 - OSNP 2011/21-22/283.), że w sprawach o składki na ubezpieczenia społeczne nie ma zastosowania § 11 ust. 2 powoływanego wyżej rozporządzenia. Zasadzając zwrot kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekający w niniejszej sprawie uwzględnił uzasadniony nakład pracy pełnomocnika w przyczynieniu się do wyjaśnienia sprawy .

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1.naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie art. 83 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych poprzez przyjęcie, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz wysokość tych składek dla ubezpieczonego M. W. w okresie od stycznia 2011 r. do grudnia 2013 r. wynosi „O”

2. naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 83 ust. 3 punkt 4 w związku z art. 79 i 81 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, który stanowi, iż w przypadku, gdy podstawę obliczenia składki na ubezpieczenie zdrowotne stanowi przychód ubezpieczonego zwolnionego od podatku na podstawie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych umów międzynarodowych, od którego płatnik nie oblicza zaliczki na ten podatek, w stosunku m.in. do pracowników, to składkę na ubezpieczenie zdrowotne oblicza zgodnie z przepisami art. 79 i 81 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a więc według zasad ogólnych.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania od decyzji organu rentowego oraz zasądzenie od Wnioskodawcy na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji skarżący umotywowwał podniesione zarzuty.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera zarzutów skutkujących uchYLENIEM bądź zmianą zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia, czy płatnik składek L.'s (...) (Polska) sp. z o.o. w G. zasadnie obniżył składkę na ubezpieczenie zdrowotne za zainteresowanego Z. K., oddelegowanego do pracy za granicą na terytorium Szwecji w okresach objętych zaskarżoną decyzją do wartości 0 zł - na mocy art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Wskazać na wstępie trzeba, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, w związku z czym Sąd Apelacyjny zaakceptował w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, traktując je jak własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776). Sąd Apelacyjny podziela również ocenę prawną, jakiej dokonał Sąd pierwszej instancji, uznaje ją za wyczerpującą, a tym samym nie ma potrzeby powtarzać w całości trafnego wyводу prawnego Sądu I instancji.

Przypomnieć jednak trzeba, że ustawodawca w projekcie do ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych sam wskazał, iż nowelizacja art. 83 tej ustawy zmierza do przywrócenia, pod względem obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne, stanu prawnego, jaki obowiązywał przed wejściem w życie art. 32 ust. 6 o podatku dochodowym od osób fizycznych. Dodanie nowego przepisu ust. 3 pkt 5 skutkuje tym, że zwolnienie z odprowadzania składki na ubezpieczenie zdrowotne zostaje wyłączone w odniesieniu do wszelkich przychodów osób ubezpieczonych, od których płatnik nie odprowadza zaliczki na podatek dochodowy, na podstawie dyspozycji zawartej w art. 32 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym. Oznacza to, że pracownicy delegowani - dopóki z mocy przepisów wspólnotowych posiadają status ubezpieczonych w ramach polskiego systemu zabezpieczenia społecznego - są objęci obowiązkiem odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne, bez względu na to, czy wykonują pracę w kraju, z którym Rzeczpospolita Polska posiada umowę o unikaniu podwójnego opodatkowania, i niezależnie od charakteru takiej umowy.

Przed wejściem w życie art. 32 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych przepis art. 83 ust. 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w ówczesnym brzmieniu (w przypadku nieobliczania zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych przez płatnika, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych, od przychodów stanowiących podstawę wymiaru składki innych niż określone w ust. 2 składkę obliczoną za poszczególne miesiące obniża się do wysokości 0 zł) dotyczył przychodów objętych zwolnieniem od podatku dochodowego innych niż wymienione w art. 83 ust. 2 tejże ustawy, tj.:

- przychód ubezpieczonego wolny od podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 46 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, od którego płatnik nie oblicza zaliczki na ten podatek (dochody pochodzące od rządów państw obcych, organizacji międzynarodowych lub międzynarodowych instytucji finansowych ze środków bezzwrotnej pomocy, w tym ze środków programów ramowych badań, rozwoju technicznego i prezentacji Unii Europejskiej i z programów NATO, przyznanych na podstawie jednostronnej deklaracji lub umów zawartych z tymi państwami, organizacjami lub instytucjami przez Radę Ministrów, właściwego ministra, agencje rządowe lub agencje wykonawcze, w tym również w przypadkach gdy przekazanie tych środków jest dokonywane za pośrednictwem podmiotu upoważnionego do rozdzielania środków bezzwrotnej pomocy oraz dochody podatnika realizującego cel programu finansowanego z bezzwrotnej pomocy),
- przychód ubezpieczonego zwolniony od podatku na podstawie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych umów międzynarodowych, od którego płatnik nie oblicza zaliczki na ten podatek, w stosunku do ubezpieczonych, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 i 16 (dochody osób spełniających warunki do objęcia

ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są m.in. pracownikami w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz osoby pobierające emeryturę lub rentę),

- przychód członka służby zagranicznej wykonującego obowiązki służbowe w placówce zagranicznej, z wyłączeniem dodatku zagranicznego i innych świadczeń przysługujących tym osobom,

- przychód ubezpieczonego wolny od podatku dochodowego na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 74 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (renty inwalidzkie z tytułu inwalidztwa wojennego; kwoty zaopatrzenia przyznane ofiarom wojny oraz członkom ich rodzin; renty wypadkowe osób, których inwalidztwo powstało w związku z przymusowym pobytem na robotach w III Rzeszy Niemieckiej w latach 1939-1945), od którego płatnik nie oblicza zaliczki na ten podatek, w stosunku do ubezpieczonych, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 16.

Ustawodawca w projekcie nowelizowanej ustawy wskazał, iż wejście w życie art. 32 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych spowodowało, iż zwolnienie z obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne objęło zupełnie nową kategorię przychodów, nieobjętych zwolnieniem od podatku dochodowego, mianowicie przychody pracowników delegowanych do pracy w innych państwach, którzy nie są zwolnieni z obowiązku podatkowego w Polsce, a jednocześnie ich polscy pracodawcy (płatnicy podatku i składek) zostali zobowiązani do niepobierania zaliczek na podatek dochodowy w przypadku objęcia obowiązkiem podatkowym w kraju wykonywania pracy (dotyczy to pracowników delegowanych do państw, z którymi Polska nie zawarła umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania, jak również osób skierowanych do pracy w państwie, z którym Polska posiada tego rodzaju umowę z zastosowaniem tzw. metody proporcjonalnego odliczenia). Tym samym nastąpiło zróżnicowanie pod względem ponoszenia kosztów związanych z prawem do świadczeń opieki zdrowotnej, sytuacji pracowników delegowanych, w zależności od kraju wykonywania pracy. Pracownicy, których dochody z mocy odpowiedniej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania są zwolnione z opodatkowania w Polsce, lecz nadal pozostają polskimi ubezpieczonymi, podlegają obowiązkowi odprowadzania składek, podczas gdy pracownicy delegowani (również podlegający ubezpieczeniu zdrowotnemu w Polsce), w przypadku których zaprzestanie odprowadzania zaliczek na podatek dochodowy przez płatników następuje mimo opodatkowania ich dochodów w Polsce, zostali zwolnieni z odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Mając powyższe na uwadze, wskazać należy, iż zróżnicowanie nastąpiło w odniesieniu do pracowników posiadających status rezydentów podatkowych w Polsce i jak już wyżej wskazano ustawodawca zamierzał przywrócić stan prawny, jaki obowiązywał przed wejściem w życie art. 32 ust. 6 o podatku dochodowym od osób fizycznych, czyli do stanu prawnego, który stosownie do art. 83 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, nakazywał opłacać składkę na ubezpieczenie zdrowotne tylko za pracowników, których przychód zwolniony był od podatku na podstawie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych umów międzynarodowych, od którego płatnik nie oblicza zaliczki na ten podatek. Dotyczyło to więc pracowników, którzy uzyskiwali przychód, który podlegałby opodatkowaniu w obu państwach (państwie delegującym i państwie świadczenia pracy), a więc pracowników, którzy mają miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, stosownie do art. 3 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Jednocześnie podkreślić trzeba, że obowiązujący art. 83 ust. 3 pkt 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych nakazuje opłacać składkę na ubezpieczenie zdrowotne od dochodu uzyskanego przez pracownika z pracy wykonywanej poza terytorium Rzeczypospolitej Polski, od którego, co istotne, płatnik nie oblicza zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych na podstawie art. 32 ust. 6 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Chodzi więc o dochód, który rodzi obowiązek podatkowy ale od którego zakład pracy nie pobiera zaliczek na podatek dochodowy, a nie o dochód, który na mocy art. 3 ust. 2a tejże ustawy, w ogóle nie powoduje powstania obowiązku podatkowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 19 września 2013 roku (I SA/Kr 999/13, LEX nr 1369991) wskazał, że wykonywanie za granicą przez mającego tam stałe miejsce zamieszkania czynności, świadczenia

usług i uzyskiwanie przez niego wynagrodzenia bez względu na miejsce jego wypłaty, nie podlega ograniczonemu obowiązкови podatkowemu w Polsce na podstawie art. 3 ust. 2a i 2b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, a wypłacający to wynagrodzenie nie jest zobowiązany do pobierania od niego zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 1 w/w ustawy.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela przy tym pogląd Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrażony w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 marca 2014 roku (III AUa 184/14), zgodnie z którym nie można rozdzielić ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych od rozumienia przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Pomimo, że pewne kwestie uregulowane są autonomicznie, to w zakresie wyliczenia składki zdrowotnej i jej wysokości zachodzi ewidentna korelacja tych dwóch aktów prawnych.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2013 roku (II UK 141/13, LEX nr 1409530) dokonując analizy spornych przepisów, przy uwzględnieniu uzasadnienia projektu nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, również wskazał, iż przepisem art. 83 ust. 3 pkt 5 tejże ustawy objęci są jedynie ci ubezpieczeni, którzy zachowują status rezydentów podatkowych, a nie wszyscy pracownicy delegowani do pracy za granicę. Z uzasadnienia tego Sądu wynika, że pracodawca ma możliwość zastosowania art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych w stosunku do pracowników oddelegowanych za granicę, którzy tracą polską rezydencję podatkową, a jednocześnie nadal podlegają polskiemu systemowi zabezpieczenia społecznego.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych pozwala na obniżenie składki na ubezpieczenie zdrowotne do kwoty 0 zł w sytuacji, gdy pracodawca nie oblicza zaliczki na PIT od przychodów uzyskanych za granicą, przez pracownika, którego dochody, stosownie do przepisów ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, nie są objęte obowiązkiem podatkowym. Tymczasem z niekwestionowanych przez organ rentowy ustaleń faktycznych Sądu I instancji wynika, iż zainteresowany Z. K. w okresie od 1 czerwca 2009 r. do 31 grudnia 2013 r. był oddelegowany do pracy w Szwecji i pracę świadczył wyłącznie na rzecz jednostki w kraju oddelegowania, na zasadach podobnych do pracowników lokalnych. Wynagrodzenie i wszelkie przysługujące mu świadczenia oraz inne koszty powstałe w Polsce oraz w kraju oddelegowania pokrywane były przez jednostkę zagraniczną. Zainteresowany został też objęty wszelkimi świadczeniami oraz ubezpieczeniami społecznymi wynikającymi ze stosunku pracy z jednostką w kraju oddelegowania. Nie ulega więc wątpliwości, iż w spornym okresie zainteresowany stale zamieszkiwał w Szwecji i tam było jego centrum życiowe, przez co stosownie do art. 3 ust. 2a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskiwane przez niego w spornym okresie dochody nie rodziły obowiązku podatkowego w Polsce. Tym samym Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, iż wobec zainteresowanego zastosowanie znajdzie art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Powyższy wniosek uzasadniony jest również wykładnią celowościową spornych przepisów. Organ rentowy nie ma racji, iż w przypadku ubezpieczeń społecznych nie można stosować tego rodzaju wykładni. Zabronione jest wykładanie tego rodzaju przepisów zgodnie z zasadami słuszności i współzycia społecznego. Wykładania celowościowa ma zaś za zadanie wykryć cel prawodawczy określonych przepisów, a więc motywy którymi się kierował ustawodawca regulując prawnie daną kwestię i rezultat, jaki chciał w ten sposób osiągnąć. Dlatego też, w ocenie Sądu Apelacyjnego, również z uwagi na wykładnię celowościową omawianych regulacji prawnych racjonalne jest przyjęcie, że osoba, która przeniosła swoje centrum życiowe do innego kraju na okres ponad 4 lat, nie korzysta ze świadczeń z opieki zdrowotnej w Polsce i w takiej sytuacji celowym jest obniżenie składki zdrowotnej do wysokości 0 zł. Powyższa interpretacja nie koliduje również z wykładnią językową, która jak już wyżej wskazano, prowadzi do wniosku, że przepisem art. 83 ust. 3 pkt 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych objęci są ci pracownicy, którzy uzyskują dochód rodzący obowiązek podatkowy w Polsce.

Skoro zaś sporny przepis wyraźnie wskazuje, którzy pracownicy winni opłacać składki na ubezpieczenie zdrowotne, to organ rentowy niezasadnie powołuje się na zasadę solidaryzmu społecznego, która dodatkowo kłóci się z wykładnią celowościową spornych przepisów. Podkreślić bowiem trzeba, że zasada solidaryzmu społecznego odnosi się do

obowiązków beneficjentów systemu ubezpieczeń, a więc osób, które potencjalnie będą mogły czy też będą musiały skorzystać ze świadczeń, które finansowane są ze składek osób objętych ubezpieczeniem. Tymczasem w niniejszej sprawie zainteresowany w spornym okresie przebywał poza granicami Polski i w tym czasie korzystał ze świadczeń oferowanych przez państwo, w którym wykonywał pracę. W związku z powyższym trudno uznać, iż zainteresowany w spornym okresie mógł być beneficjentem systemu ubezpieczeń zdrowotnych w Polsce, skoro całe swoje centrum życiowe przeniósł do Szwecji.

Reasumując, apelacja organu rentowego jest nieuzasadniona gdyż nie zawierała zarzutów, które mogłyby skutkować zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku. W konsekwencji, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c., orzekł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c., zasądzając od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującej Spółki zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.700,00 zł, stosownie do § 2 ust. 1 w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2013 roku, poz. 490).

SSA Maciej Piankowski SSA Maria Sałańska-Szumakowicz SSA Grażyna Horbulewicz